

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: **L. Z. V., T., IČO: X.**, zastúpeného JUDr. I. R., K., proti žalovanému: **Ministerstvo pôdohospodárstva, životného prostredia a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, Dobrovičova č. 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 125/2008-rozkl. zo dňa 15. októbra 2008, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/1/2009 zo dňa 18. augusta 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/1/2009 zo dňa 18. augusta 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 151,65 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd rozsudkom zrušil rozhodnutie ministra životného prostredia SR č. 125/2008-rozkl. zo dňa 15. októbra 2008 z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vrátil vec na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím minister životného prostredia SR (ďalej len „minister“) na základe rozkladu podaného žalobcom zrušil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva životného prostredia SR (ďalej len „ministerstvo“), odboru ochrany prírody a starostlivosti o krajinu, č. 6242/2008-2.1 zo dňa 09.06.2008 o povolení výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len skrátene „zákon o ochrane prírody“), a ktorým bol vydaný súhlas podľa § 14 ods. 2 písm. c) citovaného zákona na pozemnú aplikáciu chemických látok v územiach s 3. stupňom ochrany v Národnom parku Nízke Tatry pre jednotky priestorového rozdelenia lesa uvedených v prílohách rozhodnutia (ďalej len „žiadosť o povolenie výnimky“). Minister zrušil prvostupňové rozhodnutie bez toho, aby ho preskúmal po vecnej stránke, pretože dospel k záveru, že v konaní o žiadosti žiadateľa L., š. p. rozkladom napadnuté rozhodnutie bolo vydané nadbytočne, pretože v tej istej veci už bolo rozhodnuté fiktívnym rozhodnutím podľa § 85 ods. 4 zákona o ochrane prírody. Fikcia vydania takéhoto rozhodnutia nastala dňa 01.05.2008, nakoľko ministerstvo do tohto dátumu ako predpokladaného dňa začatia pozemnej aplikácie chemických látok nerozhodlo. Podľa ministra žiadosť žiadateľa L., š. p. zo dňa 25.03.2008 spĺňala náležitosti uvedené v § 82 ods. 1 citovaného zákona; bolo z jej obsahu zrejmé, kto ju podal – žiadateľ, akej činnosti sa týka – pozemnej aplikácie chemických látok a čo sa navrhuje – povolenie výnimky z podmienok ochrany chránených druhov živočíchov a vydanie súhlasu podľa § 14 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane prírody a krajiny na pozemnú aplikáciu chemických látok s plánovaným termínom začatia činnosti na 01.05.2008.

Krajský súd posúdil postup prvostupňového správneho orgánu ako správny a v súlade so zákonom, keď vyzval žiadateľa o povolenie výnimky na doplnenie žiadosti a konanie prerušil, a to minimálne z dôvodu, že v podanej žiadosti absentovalo označenie jednotlivých druhov chránených živočíchov, voči ktorým sa žiadalo povolenie výnimky z ich ochrany, žiadosť neobsahovala konkretizáciu chemických látok navrhovaných na použitie, neboli

uvedené územia lesa dotknuté navrhovanou výnimkou s označením ich parciel a taktiež žiadosť neobsahovala dobu trvania povolenej výnimky.

Podľa súdu bez údajov, ktoré prvostupňový správny orgán žiadal doplniť, nebola žiadosť spôsobilá na posúdenie a rozhodnutie o nej a preto jej podanie dňa 28.03.2008 nemohlo mať za následok začatie plynutia zákonných lehôt stanovených na rozhodnutie. Podľa názoru krajského súdu, tým že žiadateľ svoju žiadosť doplnil až podaním doručeným žalovanému dňa 10.04.2008, nebola splnená podmienka podania úplnej žiadosti podľa § 82 ods. 1 zákona o ochrane prírody najmenej 30 dní pred termínom plánovanej činnosti. Preto ani nemohla nastať fikcia vydania rozhodnutia, ktorým bolo žiadosti vyhovené dňom 01.05.2008, t. j. dňom začatia plánovanej činnosti. Krajský súd dôvodil, že minister zhodnotil procesné podmienky nesprávne, keď v druhostupňovom konaní posúdil žiadosť ako úplnú a právne bezchybnú a zrušil prvostupňové rozhodnutie žalovaného ako nadbytočné z dôvodu, že žiadosti bolo vyhovené dňa 01.05.2008 tzv. fiktívnym rozhodnutím podľa § 85 ods. 4 zákona o ochrane prírody.

Proti rozsudku krajského súdu žalovaný podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Podľa názoru žalovaného žiadosť žiadateľa L., š.p. bola podaná v dostatočnom časovom predstihu a obsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti potrebné na rozhodnutie. V zmysle § 82 ods. 1 zákona o ochrane prírody bolo zo žiadosti zrejmé, kto ju podal, akej činnosti sa týka, t. j. pozemnej aplikácie chemických látok a taktiež obsahovala petit – čo sa navrhuje, t. j. povolenie výnimky z podmienok ochrany chránených druhov živočíchov a vydanie súhlasu podľa § 14 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane prírody.

Podľa žalovaného správny orgán nemôže prekročiť zásadu vyjadrenú v čl. 2 Ústavy SR a konať nad rámec zákona, t. j. nad rámec § 82 ods. 1 zákona o ochrane prírody, ktorého úprava je podľa žalovaného veľmi strohá a neumožňuje správny orgán žiadať od žiadateľa ďalšie doplňujúce údaje, ak žiadosť obsahuje vyššie uvedené 3 základné náležitosti.

Právna domnienka vydania rozhodnutia podľa § 85 ods. 4 zákona o ochrane prírody je viazaná na deň plánovanej činnosti. Keďže ministerstvo v termíne do predpokladaného

agrotechnického termínu začatia prác, do 01.05.2008, nevydalo rozhodnutie vo veci, podľa žalovaného nastala 01.05.2008 podľa § 85 ods. 3 a 4 zákona o ochrane prírody právna domnienka, že ministerstvo vydalo rozhodnutie, ktorým žiadateľovi v plnom rozsahu vyhovel. Podľa žalovaného toto fiktívne rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.05.2008, nakoľko žalobca lehotu na podanie opravného prostriedku nevyužil a rozklad nepodal.

Za daných okolností žalovaný posudzuje rozhodnutie vydané v prvom stupni pod č. 6242/2008-2.1 zo dňa 09.06.2008 za nadbytočné a vydané v rozpore so zákonom, nakoľko išlo o druhé rozhodnutie v tej istej veci. Podľa žalovaného vydaním rozkladom napadnutého rozhodnutia bola porušená zásada *ne bis in idem* (nie dvakrát v tej istej veci), a preto ho nebolo potrebné skúmať po vecnej stránke pred jeho zrušením v rámci konania o rozklade.

Žalobca žiadal odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania. Zotrváva na svojom stanovisku, že žiadateľom podaná žiadosť zo dňa 25.03.2008 nespĺňala zákonom predpísané náležitosti. Na konanie podľa zákona o ochrane prírody sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a teda správny orgán mal pri rozhodovaní o žiadosti o povolenie výnimiek aplikovať zásadu vyplývajúcu z § 3 ods. 4 Správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, preto mal pri rozhodovaní podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom mal obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Je nepochybné, že žiadosť doručená prvostupňovému orgánu dňa 28.03.2008 neobsahovala špecifikáciu chránených druhov, ktorých sa mala udelená výnimka z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) a d) zákona o ochrane prírody týkať, neobsahovala konkretizáciu chemických látok navrhovaných na použitie, neboli uvedené územie lesa dotknuté navrhovanou výnimkou s označením ich parciel a taktiež žiadosť neobsahovala navrhovanú dobu trvania povolenej výnimky. Prvostupňový správny orgán bez týchto náležitostí žiadosti nemohol rozhodnúť o povolení výnimky v súlade s § 40 ods. 4 zákona o ochrane prírody, pretože obligatórnou náležitosťou rozhodnutia o udelení výnimky a teda predmetom takéhoto rozhodnutia je určenie dotknutého chráneného druhu, množstva alebo počtu, pre ktorý sa výnimka z podmienok ochrany udeľuje. Prvostupňový orgán musel vyzvať žiadateľa na doplnenie vyššie uvedených náležitostí žiadosti a preto doručením žiadosti

o udelenie výnimky dňa 28.03.2008 neboli splnené podmienky pre vznik fiktívneho rozhodnutia stanovené v § 85 ods. 4 zákona o ochrane prírody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa čl. 44 ods. 1 až 5 Ústavy SR každý má právo na priaznivé životné prostredie. Každý je povinný chrániť a zveľaďovať životné prostredie a kultúrne dedičstvo. Nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky. Štát dbá o šetrné využívanie prírodných zdrojov, o ekologickú rovnováhu a o účinnú starostlivosť o životné prostredie a zabezpečuje ochranu určeným druhom voľne rastúcich rastlín a voľne žijúcich živočíchov. Podrobnosti o právach a povinnostiach podľa odsekov 1 až 4 ustanoví zákon.

Podľa čl. 45 Ústavy SR každý má právo na včasné a úplné informácie o stave životného prostredia a o príčinách a následkoch tohto stavu.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o ochrane prírody tento zákon upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, ako aj práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri ochrane prírody a krajiny s cieľom prispieť k zachovaniu rozmanitosti podmienok a foriem života na Zemi, utvárať podmienky na trvalé udržiavanie, obnovovanie a racionálne využívanie prírodných zdrojov, záchranu prírodného dedičstva, charakteristického vzhľadu krajiny a na dosiahnutie a udržanie ekologickej stability.

Podľa § 14 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane prírody na území, na ktorom platí tretí stupeň ochrany, sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody na aplikáciu chemických látok a hnojív, najmä pesticídov, herbicídov, toxických látok, priemyselných hnojív a silážnych štiav pri poľnohospodárskej, lesohospodárskej a inej činnosti.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody chráneného živočícha je zakázané chytať, zraňovať alebo usmrtiť v jeho prirodzenom prostredí.

Podľa § 40 ods. 4 písm. a) až g) zákona o ochrane prírody rozhodnutie o povolení výnimky podľa odseku 2 obsahuje **a)** určenie dotknutého druhu a množstva alebo počtu, pre ktorý platí, **b)** metódy, prostriedky a zariadenia povolené na odber, odchyt alebo usmrcovanie dotknutých druhov, **c)** určenie miesta a času, kedy možno vykonávať činnosť povolenú výnimkou, **d)** čas, na ktorý sa výnimka povoľuje, **e)** spôsob výkonu činnosti povolenej výnimkou, **f)** spôsob kontroly plnenia podmienok výnimky, **g)** ďalšie podmienky o spôsobe výkonu činnosti povolenej výnimkou určené v súlade s § 82 ods. 12.

Podľa § 81 ods. 1 zákona o ochrane prírody na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 4 veta prvá Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku **správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.**

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. **Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.**

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 82 ods. 1 zákona o ochrane prírody o žiadosti o vydanie rozhodnutia musí byť najmä zrejmé, kto ju podáva, akej činnosti sa týka a čo sa navrhuje. Každá žiadosť a s ňou súvisiace doklady musia byť vyhotovené písomne a v štátnom jazyku.

Podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody v rozhodnutí vydanom podľa tohto zákona, ktorým sa dáva súhlas na výkon činnosti alebo ktorým sa povoľuje výnimka zo zákazu činnosti podľa tohto zákona, môže konajúci orgán určiť podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny a obmedziť ich časovú platnosť.

Podľa § 85 ods. 3 zákona o ochrane prírody, ak ide o konanie, ktorého predmetom je zabezpečenie povinností podľa osobitného zákona (v poznámke pod čiarou je uvedený § 28 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení zákona č. 360/2007 Z. z., t. j.), orgán ochrany prírody vydá rozhodnutie do termínu plánovanej činnosti, ak bola žiadosť podaná podľa § 82 ods. 1 najmenej 30 dní pred plánovanou činnosťou.

Podľa § 85 ods. 4 zákona o ochrane prírody, ak orgán ochrany prírody rozhodnutie podľa odseku 3 nevydá, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým žiadosti vyhovel.

Podľa § 86 ods. 1 zákona o ochrane prírody orgán ochrany prírody rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu a z vykonaných dôkazov.

Podľa § 86 ods. 2 veta prvá zákona o ochrane prírody fyzické osoby a právnické osoby sú povinné na základe žiadosti orgánu ochrany prírody podať vysvetlenie o skutočnostiach, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie podľa tohto zákona.

Najvyšší súd SR v medziach odvolacích dôvodov preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, rozhodnutie prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu ako i zákonnosť namietaného procesného postupu a zistil, že krajský súd v medziach žaloby správne zistil a vyhodnotil skutkový stav veci a zákonnosť procesného postupu predchádzajúceho vydaniu prvostupňového rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že po podaní žiadosti o udelenie výnimky ministerstvo ako prvostupňový správny orgán nebolo nečinné, o čom bol prostredníctvom úkonov správneho orgánu uzrozumený žiadateľ a všetci účastníci konania, napr. výzvou adresovanou žiadateľovi na odstránenie väd žiadosti doplnením podstatných náležitostí jej petitu, doručením rozhodnutia o prerušení konania, zabezpečením stanoviska Štátnej ochrany prírody SR k predmetu konania, doručenie podkladov k rozhodnutiu vypracovaných na základe doplňujúceho stanoviska Štátnej ochrany prírody SR so zapracovaním pripomienok zainteresovaných subjektov z verejného pripomienkového konania k predmetu konania, ako i prostredníctvom oznámenia o predĺžení lehoty na rozhodnutie vo veci riaditeľkou odboru ochrany prírody MŽP SR do 30.06.2008 z dôvodu zložitosti problematiky a potreby ďalšej analýzy žiadosti.

Uvedený postup správneho orgánu vychádza z princípu legitímneho očakávania účastníkov konania ako i verejnosti na vydanie zákonného rozhodnutia, ktorému predchádzalo riadne a účelne vykonané dokazovanie. Účastníci konania a verejnosť požíva ústavné právo na priaznivé životné prostredie, na jeho ochranu a právo na informovanosť v oblasti životného prostredia (články č. 44 a č. 45 Ústavy SR) a preto s prihliadnutím na účel zákona o ochrane prírody a krajiny je nevyhnutné, aby tak závažné rozhodnutie, ako je povolenie výnimky z ochrany živočíšnych druhov a povolenie chemického zásahu na územia lesov, hoci i v záujme a za účelom plnenia povinností pri ich ochrane, obsahovalo obligatórne náležitosti vo svojom výroku a čo najpresnejšie, jednoznačne a určito vyjadrovalo povolený zásah do predmetu chráneného zákonom. Z uvedeného dôvodu možno považovať postup prvostupňového správneho orgánu pri odstraňovaní väd žiadosti zabezpečením doplnenia konkretizácie a rozsahu jej petitu ako i zabezpečenia potrebných podkladov pre rozhodnutie za zákonný.

Právna teória charakterizuje inštitút fikcie rozhodnutia ako nástroj na eliminovanie negatívnych dôsledkov nečinnosti správnych orgánov a preto vychádza z princípu, že ak uplynula zákonom ustanovená lehota a správny orgán bol nečinný, má sa za to, že účastníkovi

konania sa vyhovel. V prípade ustanovenia § 85 od. 4 zákona o ochrane prírody prezumpcia vydania pozitívneho rozhodnutia na udelenie výnimky z ochrany prírody a určitých druhov živočíchov, a to výhradne v súvislosti s plnením povinností pri ochrane lesa, plní aj preventívnu úlohu pre prípad odvrátenia hrozacej škody, ak by správny orgán o žiadosti na udelenie výnimky bol nečinný. Využitie inštitútu fiktívneho rozhodnutia podľa § 85 od. 4 zákona o ochrane prírody môže taktiež slúžiť na zabezpečenie hospodárnosti správneho konania za predpokladu, že podaná žiadosť je po právnej a obsahovej stránke perfektná a poskytuje všetky potrebné dôkazy a podklady pre vydanie pozitívneho rozhodnutia vo veci. Avšak použitie tohto inštitútu prichádza do úvahy iba v prípade nečinnosti správneho orgánu, v opačnom prípade by striktné použitie fikcie vydania rozhodnutia len v závislosti od splnenia podmienky márneho uplynutia lehoty na vydanie rozhodnutia, spôsobovalo nezákonnosť takéhoto pozitívneho rozhodnutia, obzvlášť v prípade, keď správny orgán odstraňuje vady podania, vykonáva dôkazy a zabezpečuje podklady pre vydanie rozhodnutia, ktoré má vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a vykonaného dokazovania, pričom na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Pri zachovaní zásady voľného hodnotenia dôkazov, kedy správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, s možnosťou využitia inštitútu predĺženia lehoty na rozhodnutie v prípade náročného zabezpečovania podkladov pre rozhodnutie, prípadne obtiažneho hodnotenia dôkazov, nemožno konajúci správny orgán stavať pod tlak plynutia lehoty na prezumpciu fiktívneho rozhodnutia. To by bolo v rozpore s účelom ochrany prírody a krajiny ako i v rozpore so zásadami správneho konania.

Nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že úprava ustanovenia § 82 ods. 1 zákona o ochrane prírody je veľmi strohá a neumožňuje správny orgán žiadať od žiadateľa ďalšie doplňujúce údaje, keď žiadosť žiadateľa L., š.p. podaná dňa 28.03.2008 obsahovala všetky tri zákonom požadované náležitosti, t. j. kto ju podal, akej veci sa týka a čo sa navrhuje.

Na konanie podľa zákona o ochrane prírody sa vzťahuje Správny poriadok, podľa ktorého je povinnosťou správneho orgánu vyzvať účastníka konania na odstránenie väd podania, prípadne jeho doplnenie, s poučením o následkoch nevyhovenia výzve. Ministerstvo vyzvalo žiadateľa na doplnenie obsahu žiadosti v časti petitu tak, aby mohol byť spôsobilý na jeho prevzatie do enunciátu rozhodnutia vo veci samej, t. j. aby bol výrok rozhodnutia formulovaný presne, určito a aby vyjadroval úplné vyriešenie veci, ktorá bola predmetom

rozhodovania. Predmetom konania, vymedzeným žiadosťou žiadateľa L., š.p., bolo zabezpečenie realizácie povinností pri ochrane lesa podľa § 28 ods. 1 písm. b) zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov spočívajúcej vo vykonaní preventívnych opatrení na zabránenie nadmerného rozšírenia biotických škodlivých činiteľov, zabezpečenie stability a odolnosti lesných porastov. Z uvedeného dôvodu ministerstvo vyzvalo žiadateľa na odstránenie väd podania doplnením podstatných náležitostí žiadosti čo do konkretizácie chránených druhov, ktorých sa mala udelená výnimka z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. a) a d) zákona o ochrane prírody týkať, konkretizácie chemických látok navrhovaných na použitie, špecifikácie presného parcelného vymedzenia dotknutého územia lesa ako i uvedenia navrhovanej doby trvania pozemného chemického zásahu.

Ústavné princípy ochrany životného prostredia, práva na informácie o stave životného prostredia zakotvené v článkoch 44 a 45 Ústavy SR ako i účel zákonnej úpravy ochrany prírody a krajiny, spolu s obligatórnymi náležitosťami rozhodnutia vyplývajúcimi z § 40 ods. 4 zákona o ochrane prírody, kladú na obsah výroku rozhodnutia v takejto veci určité nároky. Nie je možné bez konkretizácie petitu žiadosti vyššie uvedeným obsahom, t. j. upresnením „čo sa navrhuje“, rozhodnúť o povolení výnimky, za zachovania účelu zákona o ochrane prírody a zabezpečenia potrebnej a účelnej kontroly výkonu, resp. realizácie rozhodnutia.

Z obsahu rozkladom napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový správny orgán po zistení skutkového stavu veci sa vysporiadal s dôkazmi a zabezpečenými podkladmi na rozhodnutie a údaje získané po doplnení žiadosti v časti petitu využil pri tvorbe výroku rozhodnutia, pričom v súlade s ustanovením § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody určil podmienky na realizáciu povolenej výnimky zo zákazu činnosti a udeleného súhlasu na aplikáciu chemických látok v dotknutých územiach lesa, a taktiež stanovil dobu ich trvania.

Možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba bola dôvodná a rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je dôvod na zrušenie takéhoto rozhodnutia v rámci súdneho prieskumu jeho zákonnosti a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalovaného vznesené v odvolaní nie sú dôvodné,

a preto rozhodol podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Žalobcovi patrí podľa § 250k ods. 1 OSP náhrada trov konania pozostávajúca z uplatnených trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v sume 151,65 Eur, spočívajúcich z 1 úkonu právnej služby – vyjadrenie k podanému odvolaniu zo dňa 12.11.2010 v sume 120,23 Eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 4 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v platnom znení) + režijný paušál v sume 7,21 Eur, čo spolu s 19 % DPH (podľa § 18 ods. 3 vyhlášky) činí 151,65 Eur. Podľa § 149 ods. 1 OSP je žalovaný povinný sumu náhrady trov konania zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková